

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα έξη,
εις αυτό το χρόνο κάτι θα μας τρέξη.

α η δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 η δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 η δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 η δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 η δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 η δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
 'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτέ.
 κι' οσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
 Κι' οὔτε θέλω νταρεβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
 Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' εμέ.
 Μές' στῶν φόρων τήν αντίρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα,

Έξη του Δεκεμβρίου
και χαλασμός Κυρίου,

Σαραντα έξη κι' εκατό.
και 'στην 'Αγιά Σοφιά πετώ.

Φασουλῆς και Περικλέτος
ο καθένας νέτος σκέτος.

λίγε λοιπόν, βρέ Φασουλῆ, χωρίς να σταματήσης,
 και τότε την κουβέντα σου, παρακαλώ, ν' αφήσης,
 αν εγώ μονάχος μου διαταγήν σου δώσω
 και πάρω την μαγκούρα μου και σε ξυλοφορτώσω.
 Εσήμειν' η 'Αγιά Σοφιά με της χρυσαῖς καμπάναις
 και εις τους δρόμους έβλεπες λογιῆς λογιῆς φακλάναις
 και ἦτον η Μητρόπολις σημαιστολισμένη
 και της 'Ελλάδος οι στρατοὶ κατά σειράν βαλμένοι,
 φτερά, κανόνια, τρικαντά, και ἄλογα και ἵπποι,
 και ὅ, τι ἄλλο Περικλῆ, 'στὰς τελετάς δέν λείπει,
 και ἄλλους λόγους δηλαδή παντιέραις, κάδρα, μύρτα,
 και η 'Ελλάς δλόκληρος, οὔτως εἰπεῖν, ισκίρτα.
 'Αν έρωτάς δέ, Περικλῆ, για θούρια και ἄλλα,
 καθένας ψάλτης τρχικῆς 'στὸν Πήγασο καθβάλα
 τραγούδια 'στὸν Διάδοχο έτόνιζε με λύσσα

και μέσα 'στὸν Ντολμα — Μπαξέ 'τραβούσε ολοῖσα,
 και ἤρχοντο εις τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως ολοι
 να πάρωμε ογρήγορα τουλάχιστον την Πόλι.
 Κι' ιδού 'στους δρόμους έκτακτα έφημεριδων φύλλα
 με ἄρθρα, με ποιήματα και χρώματα ποικίλα,
 με πόθους και ονειράτα ελεύθερα και δούλα,
 που πιὸ πολλή με το σταυρὸ με πιάνει αναγούλα
 απ' ὄλα αυτά που γράφονται πρό χρόνων εν 'Ελλάδι,
 παρ' ὅταν πιὼ καθάρσιο ἦ της μουρούνας λάδι.

Π. — Κι' εγώ το ίδιο, Φασουλῆ, με λίγε μου συντόμως.

Φ. — 'Ητο λοιπόν κατάμεστος ο ένας κι' ἄλλος δρόμος,
 και ώνειρευέτο καθεις τους πάλαι Κοπρωνύμους
 και ἄλλους Αὐτοκράτορας τοῦ ἔθνους άνωύμους,
 πριμπάς και ἱπποδρόμια Βενέτων και Πρασίνων
 και την μεγάλην εὐκλειαν τῶν χρόνων μας εκείνων,

καὶ ὅλοι ἐπερίμεναν ἐν τόσῃ παρατάξει
νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνο τὸ χρυσὸ βασιλικὸ ἀμάξι.
Καὶ τὸ ἀμάξι, Περικλῆ, ἐφάνη τέλος πάντων,
καὶ ἴδου τὰ τέκνα τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν λοιπῶν γιγάντων
ἐσπρώχοντο καὶ ἰδέροντο κατενθουσιασμένα
ποῖός νὰ εἶη καλλίτερα τ' ἀμάξι ἀπὸ μένα,

Π. — Λοιπὸν τὸ εἶδες ;

Φ. — Βέβαια καὶ ἰθάμβωσε τὸ φῶς μου,
καὶ ἀμέσως τότε, Περικλῆ, ἐσκέφθην μοναχὸς μου,
πῶς ἂν αὐτὸς ὁ θησαυρὸς ἴσθην κατοχὴν μου ἦτον,
ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος πασῶν τῶν κοινοτήτων
μ' ἐκεῖνο θὰ διέσχιζα τὸ Ἄστυ ὅλη μέρα,
φωνάζων πρὸς τοὺς Ἕλληνας «Βαρῶτε παραπέρα,
βαρῶτε καὶ σὰς πλάκωσα μὲ τ' ἄλογα τὰ ἔζη....
ζήτω τὸ ἔθνος, ἡ πατρίς, ἀμάν, Χριστέ, καὶ ἄς φέξη».
Ἄλλ' ὅμως ποῦ ἐμείναμε ;

Π. — Ἄπάνω ἴσθην παράτα.

Φ. — Λοιπὸν εἰς τὴν Μητρόπολι ἐπῆγαν τὰ φουσάτα,
καὶ ὁ σεβαστὸς Διάδοχος τὸν ὄρκον του ὠρκίσθη
καὶ σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἀμέσως ἠλεκτρίσθη,
καὶ ἴδου ραγδαῖοι χεῖμαρροι καὶ ποταμοὶ δακρῶν
ἀκράτητοι κατέρρευσαν ἐξ ὀφθαλμῶν μυρίων,
ἐθρήνουν πάντες κάτωθεν τῶν παναγιῶν θόλων,
ἐθρήνουν ἀντιπρόσωποι τῶν κοινοτήτων ὅλων,
ἐθρήνουν καὶ οἱ Δήμαρχοι τῶν διαφόρων Δήμων,
καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ καὶ ὁ κύριος Φιλήμων,
καθὼς καὶ οἱ τέως βουλευταὶ οἱ διαλελυμένοι
καὶ ὅσοι τοιοῦτοι, Περικλῆ, θὰ γίνουσι εἰς τὸ μέλλον,
ἐθρήνουν καὶ τὰ θηλυκὰ καὶ αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων.
καὶ ὁ Παντοκράτωρ τὸν σωρὸ ἀπὸ ψηλὰ κυττάζει
καὶ ἕνα μεγάλο δάκρυ του ἴσθην κούτελό μου στάζει.

Π. — Καὶ σὺ ;

Φ. — Ἐγὼ ἀνάμεσα εἰς τόσον κλαῖον πλῆθος
ἦμουν ψυχρὸς, ἀτάραχος καὶ ἀναίσθητος ὡς λίθος,
γνωρίζω γὰρ πῶς ἡ Ἑλλάς τῶν νεωτέρων χρόνων
θρηνεῖ, ἐνθουσιάζεται καὶ συγκινεῖται μόνον
μὲ τελετὰς, μὲ θούρια καὶ μὲ τὰς προσφωνήσεις,
ἀλλ' ὅταν τόσαι φλογεραὶ παρέλθουν διαχύσεις,
ἀμέσως τότε, Περικλῆ, τὴν περνουν οἱ διαβόλοι,
ξεχάνει καὶ τοὺς πόθους τῆς, ξεχάνει καὶ τὴν Πόλι,
καὶ ἀρχίζουν πάλιν ἡ κλειψαῖς καὶ ἀρχίζουν ἡ ρεμούλαις,
τὰ ψευτοπερισσεύματα καὶ ἡ ἄλλαις ἀναγούλαις,
τὰ σήκω σὺ νὰ κάτσω ἴγῳ, διορισμοὶ καὶ παύσεις,
καὶ πεινασμένων οἰμωγὰ καὶ τοῦ Ταμείου θραύσεις,
καὶ ὅλα τὰλλα, Περικλῆ, ποῦ ξέρεις καὶ ποῦ ξέρω,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν προχωρῶ ἀκόμη περαιτέρω.

Π. — Καὶ ὕστερα ;

Φ. — Ἐγύρισαν καὶ ἐπῆγαν ἴσθην Παλάτι
καθβάλα ὁ Διάδοχος σ' ἕνα βερβάτο ἄτι,
καὶ τότε εἰς τ' Ἀνάκτορα προσέτρεξαν τὰ πλήθη,
καὶ οὔτε ἕνα πόδι ἐμείνε ὅπου δὲν ἐπατήθη.
Καὶ τότε οὖν ὁ βασιλεὺς μὲ τὰ παιδιὰ του ὅλα
καὶ τὸ πανόρηο ταῖρι του, ποῦ ἦταν σὰν φραντζόλα,
εἰς τὸ μπαλκόνι πρόβαλε κατασυγκινημένος
καὶ ἄρχισε νὰ προσφωνῇ τὸν κόσμον καὶ τὸ γένος.
Θερμῶς δὲ νῦχαρίστησε τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος
δι' ὅσας ἔκαμε πομπὰς καὶ τελετὰς ἐσχάτως
ἴσθην ἐνηλικιότητα τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του,
οὐδὲν θὰ εἶνε μέλημα ἢ δόξα τοῦ λαοῦ του.

Π. — Λοιπὸν ἐκ τούτου, Φασουλῆ, σαφῶς ἐβελτιώθη
πῶς ὁ σεπτὸς Διάδοχος θὰ ἐνηλικιώθη.

Φ. — Ἐγὼ δὲν τῶπα, Περικλῆ, ὁ βασιλεὺς τὸ λέγει.

Π. — Λοιπὸν ;

Φ. — Μὲ ταῦτα τοῦ λαοῦ τὰ στήθη καταφλί
ὁ δὲ σεπτὸς Διάδοχος τὸ πῦρ διπλασιάζει
καὶ νέους μύδρους ἢ Ἑλλὰς ὀλόκληρος τινάζει.
Καὶ ὁ λόγος του τοὺς Ἕλληνας βαθέως συνεκίνει
καὶ ἤρχισαν τὰ δάκρυα ἐκ νέου καὶ οἱ θρήνοι,
καὶ ἔτσι πηγαινέει λέωντας, καὶ τότε ὁ καθένας
ἐγύρισε ἴσθην σπῆτι του μ' ἐξεστηκυῖας φρένας,
καὶ μὲ μεγάλην ὄρεξιν εἰς τὸ φαγεῖ ἐστρώθη,
διότι ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι
καὶ ἤκουσα τὴν καθεμιά τοῦ Διαδόχου λέγει
καὶ εἶδα καὶ τὴν ἀμαξία μὲ τὰλογα τὰ ἔζη.
Καὶ εἶπε τὰ τῆς τελετῆς εἰς τὸ χρυσὸ του ταῖρι
καὶ ἐκεῖνο ἴσθην ἐπίλοιπον τῆς φαμελιᾶς ἀσκήρι,
καὶ ἐκεῖνο εἰς τὸν γείτονα καὶ ὁ γείτονας ἴσθην ἄλλο.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές τί ἐγίνε ἴσθην Παλατιοῦ τὸν μπαλκόνι ;

Φ. — Σιγά, σιγά, βρὲ ἀδελφέ, ὑπομονὴ κομμάτι
καὶ θὰ σὲ φέρω γρήγορα καὶ μέσα ἴσθην Παλάτι.
Ἐννέα μῆνες, ἄτιμε, αὐτὸς ὁ σκελετός σου
εἰς τὴν κοιλίαν ἐμείνε τῆς προσφιλοῦς μητρὸς σου.
καὶ πόνους ἐδοκίμασε ἡ μήτηρ σου ἀρρήτους,
τρεις δὲ ἡμέρας ἐμείνε ἴσθην στόμαχον τοῦ κήτους
ὁ δυστυχὴς ὁ Ἴωνας, ὁ τῆς Γραφῆς προφήτης,
τόσους δὲ χρόνους λέγεσαι τῶν Ἀθηνῶν πολίτης
καὶ ἀκούς γιὰ πολιτεύματα νὰ λήθῃ κάθε στόμα
καὶ τὰ ρουθούνια σου κτυπᾷ ἡ σκόνη καὶ ἡ βρωμιά,
καὶ τώρα δὲν ἀνέχεσαι λεπτομερῶς ν' ἀκούσης
καθέκαστα τῆς τελετῆς τῆς ἐνδιαφερούσης ;

Π. — Λέγε, μωρὲ ἀντίχριστε, καὶ δῶσε πλῆρον πέρας.

Φ. — Περὶ τῶς λύχνων οὖν ἄφας, τοῦτέστι τὸ ἐσπέρας,
ἡ Κερωπικὴ σύμπασα ὑπερπληρώθη φώτων
καὶ τὰς ὁδοὺς αἱ ἀμαξίαι διέσχιζαν μὲ κρότον.
Καὶ ἐγὼ μὲ φράκο, Περικλῆ, καὶ μὲ ἴσθην καπέλο
μὲς ἴσθην Παλάτι βρέθηκα, μὰ δίχως νὰ τὸ θέλω,
καὶ εἶδῳ καὶ ἐκεῖ ἐπρόσεχα μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
καὶ ἄκου τώρα νὰ σοῦ πῶ πειρὸς εἶδα καὶ δὲν εἶδα.
Ἦτον ἐκεῖ ὁ Φερίδου, ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
ὁ Μπρίγκεν, ὁ Τρακούτεμπεργ, καὶ ὁ Κούζης ὁ μπακαλῆς
ὁ κύριος Σεῖφουλλάχ, ποῦ τὸ ἄθρόν του στόμα
ὀλίγον τι, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη πῶς ἐβρώμα,
ὁ Ρώσος Μπούτσωφ, ὁ Ρουμπόλδ, ὁποῦ καλὰ τὸν ξέρω
ὁ Δεληγιώργης καὶ ὁ Φέρν καὶ ὁ Λιαπης ὁ μπαρμπέρης
ὁ Δούνης ὁ πολεμικός, γελῶν καὶ σπινθηρίζων,
καὶ παμπολλα κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζων,
ἐντεῦθεν ὁ Δαμασκηνός καὶ ἐκεῖθεν ὁ Ρικᾶκης,
ὁ Κωθωνίων Δήμαρχος καὶ ὁ ἅγιος Μακράκης,
σκεπτόμενος πῶς εἰμπορεῖ τὴν Πόλι νὰ μὰς παρη
μ' ἐκεῖνο του τὸ ξύλινο θαυματουργὸ ποδάρι,
οἱ πέντε Παγανέληδες, ὁποῦ τοὺς καμαρόνεις,
καὶ ὁ μέλλων ὑποψήφιος, ὁ Μίλτος Ὁριγώνης,
ἀλλ' ἂν ἐπρωθυπουργεῖ ὁ Θεοδωρῆς, ἴσθην μπαλκόνι
καὶ οἱ πέντε Φαρμακόπουλοι θὰ ἦσαν δίχως ἄλλο.
Ἦσαν πρὸς τούτους ὁ Κωστῆς, ὁ Δούμας, ὁ Κοκκίτης
ἕνας γνωστός μου ἀμαξίας, ὁ Πόγγης, ὁ Ροῖδης,
ἕνας μπακαλῆς δεύτερος καὶ ὁ Ποτέν ἐκεῖνος,
εἶδος γλωσσούης ἀρσενικῆς καὶ διπλωμάτης φῖνος,
οἱ δύο Παππαδάκηδες, ὁ ἕνας ὁ τῆς Κρήτης,

κι' ὁ ἄλλος φίλος τοῦ Ποτὲν καὶ πάσης Ἀφροδίτης,
οἱ Κλάδοι, Πέτρος κι' Ὁμηρος. καὶ μὲ αὐτοὺς ἀντάμα
ὁ Βελλιανίτης μ' ἓνα κλάκ, ποῦ ἦτανε γιὰ κλάμμα,
ὁ Τάκης Ἡλιόπουλος ἐκ τῶν χαριτωμένων
καὶ ἦδη Ἀντισαγγελεὺς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
ὁ Ζαλοκώστας. ποιητὴς ρωμαντικός πρὸ χρόνων,
καὶ τώρα νέος λόγιος καὶ διπλωμάτης μόνον,
ὁ Βλάχος, πρῶην βουλευτὴς, γεμάτος ἀπὸ ἄστρα,
ὁ Τσόχας, ὁ Γεννήσαρλης, ὁποῦ γκριμίζει κάστρα,
Μιμῆς Παππαρηγόπουλος κι' ὁ τρυφερός Στεφίκος,
ὑπὸ Δημάρχων ἀγενῶν σπρωχόμενοι ἀγροίκως,
κάποιος Μπουγιούκας ἀμαξᾶς, ἑπτὰ ὀκτὼ βρακάδες,
οἱ Χατζηπέτροι σύμπαντες κι' ὅλ' οἱ Μεσσαλάδες,
οἱ εὐτυχέστεροι θνητοὶ ἐξ ὅλων τῶν μερόπων,
πρὸς δὲ ὁ Γιαννακόπουλος, ὁ Δήμαρχος Δολόπων,
μὲ ὄλα τὰ γαντζούδια του καὶ μὲ τὰ φυσικλήκια,
δὴ Τούρκοι γερο-Δήμαρχοι μὲ πράσινα σαρίκια
ὁ Καραμήτσας ὁ γιατρός μὲ τὸν Ἀνγνωστάκη,
καὶ ὁ καὶ ἡ Μπαχμίτιεφ χωρὶς τὸ ἀμαξάκι.

Π. — Μωρὲ σταμάτα, Φασουλῆ....

Φ. — Βρὲ τί νὰ σταματήσω;

χωρὶς νὰ πύσω παντελῶς, θὰ ἐξακολουθήσω.
Ἦν δὲ καὶ ὁ Πατρίκιος καὶ ὁ Καρακατσάνης,
καὶ ὁ Πολυχρονόπουλος, ὁ δαμαστής ἐκ Μάνης,
πρὸς δὲ Χατζηδημήτριος, ὁ πρόξενος Δανίας,
καὶ ὁ Παρίσης ὁ γιατρός ὁ ἐξ Ἀβυσσινίας,
ποῦ ἄμα τὸ παράσημον τοῦ Ἰωάννου βάζη,
οὔτε μιλεῖται, Περικλῆ, ἀλλ' οὔτε σὲ κυττάζει,
Πρὸς δὲ ὁ πρῶτος χορευτὴς ἀπ' ὅλους Κραστενίτης,
ἓνας γνωστός μου φούρναρης ὁ Νίκος ὁ Πολίτης
μὲ Δημαρχίνα ἐγκυος, κι' ἐκεῖ κοντὰ τῆς ἄλλης,
ὀλίγον μισοέγκυος, κι' ἓνας παππᾶς μὲ σάλι,
ἀμφοτέρ' οἱ Βαρούχηδες, ὁ Μπάρτ καὶ ὁ Μπουντούρης,
ὁ κοντο-Ἐρωτόκριτος Ἀπόστολος Κουλούρης,
Καλλιφρονᾶς, ὁ Δήμαρχος τοῦ μέλλοντος, ὁ Κλάρας,
οἱ δὴ βερβάτοι Δήμαρχοι, Παγῶνας καὶ Παπάρας,
πρὸς δὲ Ρηγάδης καὶ Μελάς, ὁ Κολωνέλος Ράλλης,
καὶ ὁ Συκομανδρόπουλος ὁ πλούσιος μπακάλης.
ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὁ ράπτης ὁ Λαμπίκης,
καὶ ὁ Ραῖσης ὁ κομψὸς καθὼς καὶ ὁ Βερενίκης
μὲ τοῦ Περού παράσημα καὶ τῆς Γουαδελούπης,
ποῦ ὀλοένα τ' ἔβλεπε μὲ ζήλεια ὁ Τρικούπης,
ἀλλὰ κι' ὁ Πονηρόπουλος μ' ἄστρα πολλὰ ἰβγῆκε,
ὁποῦ κανεὶς δὲν εἰξευρε ποῦ διάλογο τὰ βρῆκε,
πρὸς δὲ οἱ Λάμπροι ἅπαντες κι' οἱ Παρασκευαῖδες,
ποῦ πρῶτους πρῶτους, Περικλῆ, τὸ μάτι μου τοὺς εἶδε,
πρὸς δὲ Ζηλιώτης ὁ λιγνός, μὲ ὠμορφαῖς γεμάτος,
ὁ Αὐλωνίτης ὁ παχὺς καὶ ὁ Μαυροκορδάτος,
ἓνας μανάθης κοιλαρᾶς, οἱ δύο Μαντζαβίνοι,
ὁ Νίκος ὁ ἀγαπητός, τὸ φλογερὸ καμίνι.
κι' ὁ Νάσπος ὁ φλεγματικός μὲ τὰς πολλὰς φροντίδας,
ποῦ μόνος ἐπεσκίαζε τοὺς Παρασκευαῖδας,
ἐνῶ αὐτοὶ ἰσκίαζαν κι' ἐμὲ καὶ τ' ἄλλο πλῆθος,
πρὸς δὲ ὁ Λούης ὁ γιατρός, χωρὶς σταυρὸ ἴστὸ στήθος,
ἄλλος γιατρός Πατρίκιος, ὁ Δήμαρχος Τροϊζῆνος,
ὁ Βαρελίδης ὁ γνωστός κι' ὁ Ζωρζῆς ὁ Κρίνος,
ὁποῦ γαμπρὸ τρικούβερτο τὸν ἔκαμ' ἓνας θεῖός του
κι' ἡ νύφαις τρέχουν σάντρελλαῖς ὀπίσω του κι' ἐμπρόςτου,
πρὸς δὲ ὁ πρῶτος χημικός τοῦ κόσμου Χρηστομάνος
πρὸς δὲ Κατερινόπουλος ὁ δόκτωρ κι' ὁ Ρωμάνος,

ἐξ ὅλων πλουσιώτερος, ὡς λέγουν, διπλωμάτης,
πρὸ πάντων δὲ ἴστα θηλικὰ πολὺ ἀνοικτομάτης,
ὁ Παντελῆς ὁ Μπούμπουλης κι' ὁ Παντελῆς ὁ ἄλλος,
τοῦπικλῆν Γρασμολαδάς, ποῦ δὲν τοῦ φεύγει μπάλος,
ποῦ πάντα πρῶτος χώνεται ἀνάμεσα ἴστα ζεύγη,
ποῦ πρῶτος πρῶτος ἔρχεται καὶ τελευταῖος φεύγει,
ὁ μουσικός καὶ Πρόξενος Βραΐλας Λεονάρδος.

ἀλλὰ δὲν εἶδα, Περικλῆ, ἂν ἦταν κι' ὁ Λομβάρδος....

Π. — Μὰ ὁ Δραγούμης βέβαια θὰ ἦτο κι' ὁ Βουλπιώτης.

Φ. — Ἐκεῖ, βρὲ, ἦτο σύμπασα τῆς γῆς ἡ ἀνθρωπότης,
πρὸς τοῦτοις ὁ Ἀσώπιος τοῦ Ἡμερολογίου,
ὁ κύριος Παππαλουκάς, ζωὴ τοῦ Ὑπουργείου,
Δαμβέργης ὁ γνωστότατος διὰ τὰ καλαμπούρια,
καλαμπορίζων διαρκῶς μὲς ἴστου χοροῦ τῆ φούρια,
ὁ πρῶτος κοντοπίθαρος τῆς γῆς Εὐαγγελίδης,
ποῦ τὸ παλτό του ἴφορεσε ὁ Παρασκευαῖδης,
οἱ δὴ Ἀναγνωστόπουλοι, ὁ Γεϊώργης καὶ ὁ Πάνος,
βαδίζοντες καὶ βλῆποντες παντοῦ ὑπερηφάνως,
δὴ χαλβατζῆδες μ' ἀντερὰ κι' ἴσταυρωμένας χεῖρας,
ὁ τύριος Ἀνδρόνικος, ὁ καὶ γυναικοθήρας,
δύο Πανάδες ἐνταυτῶ καὶ δὴ Μωραῖτιναι,
ἐξ ὧν ὁ ἕας λοχαγὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι,
κι' ὁ ἄλλος πάλι, Περικλῆ, τυπογραφεῖον ἔχει,
ἀλλὰ δὲν ἐμποδίζεται κι' εἰς τοὺς χοροὺς νὰ τρέχη,
ὁ διπλωμάτης ὁ Κιουζές ὁποῦ γιὰ δέκα κάνει,
καὶ τὸν καιρὸ του ἄδικα μ' ἐργολαβίαις χάνει,
ὁ Ἄννινος τοῦ Ἄστεος, ὁποῦ τὸν λένε Μπάμπη,
ποῦ σὰν κι' ἐμένα σκιάζεται μέσα ἴστῃ σάλα νάμπη,
καὶ πότε ἦλθε κι' ἐφυγε κανένας δὲν τὸν εἶδε,
πρὸς τοῦτοις ἦσαν, Περικλῆ, κι' οἱ δὴ Ἀποστολίδαι,
ὁ λιγερὸς καὶ ὠμορφος καθ' ὄλα Χατζανέστης,
ἓνας ψωμάς καὶ παρεκεῖ Μανούσης ὁ τῆς Πέστης
ἀλλὰ κι' ὁ Πέτρος Καλλιγᾶς κι' ὁ φλογερὸς Εὐκλείδης,
καὶ ὁ μπαρμπέρης τῆς Αὐλῆς ὁ μαστρο-Φιλιππίδης,
ἓνας παλῆς ἀγωνιστὴς μὲ σκουριασμένη πάλα.
ὁ Νοταρᾶς κι' ἡ Νοταροῦ, ποῦ βγαίνουνε καθβάλα,
καὶ οἱ Καμπάδες οἱ γνωστοί, τοῦτέστι τρεῖς, κι' ὁ Κόκκος,
ὁ κωμωδὸς Κορομηλᾶς καὶ ὁ παππᾶς ὁ Ρόκος.
Ἄλλ' ὅμως ἔβλεπες ἐκεῖ καὶ Φίλιππα τὸν Λέλη.
ποῦ τράβα ὀῶ καὶ τράβα ἔκει κατήντησε κουρέλι,
κατὰ τοὺς στίχους τοῦ γνωστοῦ κυρίου Γκουμαλίκη,
Ἐρωτοκρίτου ποιητοῦ καὶ πρώτου σ' τὸ μπαζίκι.

Π. — Τί λές, μωρὲ;...

Φ. — Μὴ μὲ κυττάς καὶ τὸ μουστάκι στρήφεις ...

ἦτον ἐκεῖ, μὰ τὸ σταυρὸ, κι' ὁ πλούσιος Ζαρίφης,
κι' ὁ Εὐγενίδης μεταξὺ τῶν Ὑπουργῶν κι' ἐκείνου,
αὐτὸς ποῦ ἤυρε τὸ σπαθὶ τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου,
κι' εἰς τὸν σεπτὸν Διάδοχον τὸ ἔδωσε, ὡς δῶρον,
νὰ τῶχει ὡς κειμήλιον ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
ἐνῶ ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, στοιχηματίζω κᾶτι,
πῶς θάναί κάποιου φουκαρᾶ ἀρχαῖο ἀμανάτι,
κι' ἦθελα μπρούμνητα ἴστῃ γῆ τὸν δωρητὴ νὰ στρώσω
καὶ μὲ αὐτὸ ἴστα πισινὰ καμπόσαις νὰ τοῦ δώσω,
καὶ οὕτω πῶς ὁ δωρητὴς ἀληθινὰ νὰ μάθῃ
ἂν εἶναι ὄντως ἡ σωστὴ τοῦ Κωνσταντίνου σπάθη.

Π. — Ἄλλὰ τὸ δῶρον τοῦ Τσιγγροῦ τοῦλάχιστον θ' ἀξίζει.

Φ. — Τὰ κέρδη τοῦ θεάτρου του τοῦ μέλλοντος χαρίζει,
Μὰ κᾶπως σκουρα φαίνεται κι' ἡ δωρεὰ ἐκείνη
καὶ ὁ Διάδοχος θαρρῶ χρεώστης πῶς θὰ μείνῃ.

Π. — Ἐξακολουθεῖ τὸ λοιπόν...

Φ. — Ἦσαν ἀκόμη κι' ἄλλοι,
 Ὑφηγηταί, Καθηγηταί, Σχολάρχαι καὶ Δασκάλοι,
 ὑπάλληλοι κατώτατοι μετὰ τῶν ἀνωτάτων,
 ὅλ' ἢ φρουρά κι' ὀλόκληρον τὸ πλῆθος τῶν σπαθᾶτων,
 ἐν οἷς ὁ φίλος Κατσαρός καὶ ὁ Παππαδημάκης,
 καὶ ὁ γενναῖος Ἀκαρνάν καὶ ὁ σεβνταλῆς Φαρμάκης,
 καὶ διπλωμάται κάμποσοι, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 μονόσπαλοι, ἀδύνατοι, καὶ σὲ μεγάλο χάλι,
 μὲ κᾶτι παληοτρικαντὰ καὶ μὲ παληοκορδέλαις,
 κι' ἀνάμεσα εἰς ὅλ' αὐτὰ Δημάρχων φουστανέλαις
 μὲ ἄσπρα γαντῖα μᾶλλινα, τουζλούκια καὶ φλοκάταις,
 καὶ φράκα μὲ στακτιὰ βρακιά καὶ μὲ πλαστρόν γρα-
 [βάταις,

σουρτοῦκα βράκαις Κρητικαῖς, παλτά, Ἰπανωφόρια,
 ψηλά καπέλα, ψάθινα, ρεπούμπλικαις, καστόρια,
 σακάκια πολυποικίλα, λογιῶν λογιῶν καπόταις,
 τσαρούχια, καραμάντουλα, κομπᾶ λουστρίνια, μπόταις,
 μποξάδες, παππαδίστικα καὶ ἀντεριά καὶ ἄλλα,
 μαλλιὰ κουδάρια ὅλ' αὐτὰ μὲς 'στοῦ χοροῦ τῆ σάλα,
 ἐν γένει Πανδαιμόνιον γλωσσῶν καὶ φορεμάτων
 καὶ φύλων ἀνακάτωμα, γενῶν κι' ἀξιωματῶν
 ποῦ ἂν, καυμένη Περικλῆ, καταλεπτῶς θελήσω
 τὰ εἶδα καὶ τὰ ἤκουσα νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω
 καὶ ὄλων τὰ ὀνόματα νὰ βάλω 'στὴν ἀράδα,
 χρειάζομαι ὀλόκληρον καὶ πλείον ἐβδομάδα,
 καὶ οὗτ' ἀρχή, μὰ τὸ σταυρό, θὰ εὔρω, οὔτε τέλος,
 κι' ἕνας μονάχα ἔλειπε ἀπ' ὄλους, ὁ Σεμτέλος.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε καὶ γιὰ τοὺς βασιληάδες.

Φ. — Μίσα 'σ' αὐτὸ τὸν χαλασμό καὶ 'στοὺς φουσταναλάδες
 δὲν ἐκατόρθωσα νὰ 'δῶ οὗτ' ἕνα ὡς 'στὸ τέλος
 εἰς ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μέλος.
 Μὰ ἐλαμπ' ἡ βασίλισσα σὰν ἡλιος καὶ φεγγάρι,
 βασίλισσα εἰς τὸ χορό, βασίλισσα 'στὴ χάρι,
 κι' ἡ Ἀλεξάνδρα δίπλα τῆς κατάλευκα ἐφόρει,
 ὠραιᾶς ἀληθῶς μητρὸς ὠραιότερα κόρη,
 ὁ δὲ κλεινὸς Διάδοχος, ὁ νέος Κωνσταντῖνος,
 μὲ ἀπαστράπτουσαν στολὴν καὶ ἀνθηρὸς ὡς κρῖνος,
 ἐστέκετο μὲ ὄλον του τὸ σοβαρὸν του ὕφος,
 μὰ δίχως τὸ σημαντικὸν τοῦ Εὐγενίδη ξίφος.
 Τοιουτοτρόπως ἐστέκε κι' ὁ βασιλεὺς καὶ ἀρχων,
 πολλαὶ δὲ ἀφελύτταται κυρίαὶ τῶν Δημάρχων
 μὲ τσίττα καλοκαιρινὰ καὶ σάλια εἰς τῆς ράχαις
 ἐπῆγαν 'στὴ βασίλισσα νὰ συστηθοῦν μονάχαις,
 κι' ἐκείνη τὰς εἰδέχετο μὲ τόσα κοπλιμένα,
 κι' αὐταῖς μαζί τῆς ἄρχισαν γλυκεῖα γλυκεῖα κουβέντα,
 καὶ κᾶποτε τὴν χαϊδεῦαν μὲ τόσους χωρατᾶδες,
 ποῦ λὲς καὶ ἦσαν, Περικλῆ, πρὸ χρόνων φιλενάδες.
 Εἰς κίνησιν δὲ διαρκῆ ὁ Χατζηπέτρος ἦτο
 καὶ ὄλους μ' ἐνθουσιασμόν τοὺς ἐπεριποιεῖτο,
 ἐνῶ ἐσκίρτα ὡς Σιλφίς ἡ κόρη του ἡ Ρίνα,
 ποῦ εἶναι πρώτη 'στοὺς χοροὺς κι' ὡς εἶδος πάππια χήνα.

Π. — Ἀμμέ ἢ ντάμαις τοῦ χοροῦ ;

Φ. — Κι' ἐκείναις δὲν τῆς εἶδα,
 ἀλλ' ὅσαις ἐτυχε νὰ 'δῶ ἐμπρὸς μου παρ' ἐλπίδα,
 ἐκείναις ἦσαν μιὰ χαρὰ καθὼς καὶ ὁρὸ τρομάραις,
 μουτσούναις, μορμολύκειαι καὶ κᾶτι κοκκαλιάραις,
 ποῦ μία σκέψις ἐξαφνα μὲς 'στὸ μῆαλό μου 'μπῆκε,
 ἂν ἀπὸ τέτοια κόκκαλα ἢ 'λευθεριά ἐβγήκε.
 Μὰ ὅσαις δὲν κατώρθωσα κυρίαὶς ν' ἀντικρύσω,
 γιὰ τούταις λέξι δὲν 'μπορῶ κακῆ νὰ ἐκστομίσω,

καὶ ἄμα πάω, Περικλῆ, 'στὸ δεύτερο τὸν μπάλο,
 εἴ! τότε πιά τὰ πρέποντα τῆς καθεμισῆς θὰ ψάλω.

Π. — Ἀμμ' ὁ Σουπέ ;

Φ. — Καὶ εἰς αὐτὸν δὲν ἤμουν, Περικλέτο,
 καὶ οὔτε Γάλλους ἔφαγχ, οὔδὲ ψητὸ φιλέτο,
 οὔδὲ τοῦ Ρήνου τὸ κρασί οὔδὲ σαμπάνια ἤπια,
 ἀλλ' οὔτε εἶδα κυριῶν καὶ Ὑπουργῶν τερτίπια.
 οὔτε τοὺς Τούρκους ἐβλεπα νὰ τρῶνε μὲ τὰ χέρια,
 οὗτ' ἀμανέδες ἄκουσα καὶ ἄλλα νταραβέρια,
 καὶ τέλος πάντων ἐφυγα σὰν παραζαλισμένος,
 καὶ ὅταν πονοκεφαλῶν καὶ ἀποκαμωμένος
 'στὰ στρώματά μου ἄρχισα νὰ κλίνω τὸνα μάτι,
 ἀλλόκοτόν τι ὄνειρον καθ' ὕπνον μὲ ταραττεῖ.
 Ἴππον χρυσοῦν ὁ προσφιλὴς Διάδοχος ἰππεύων
 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰσῆλθε θριαμβεύων
 μ' ἐκείνο τὸ ἀτίμητον σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδη,
 κι' ὁ κόσμος ὄλος ἔτρεχε τὸν νικητὴν νὰ ἴδῃ.
 Ὅταν δὲ πλείον 'στοῦ Χαμ'τ ἐπῆγε τὸ Παλάτι,
 ἐχάρισε εἰς ἕκαστον ὑπήκοόν του κᾶτι,
 κι' ἰδιαιτέρως πρὸς ἐμὲ Χανουμισσῶν χαρέμι...
 τὸ ἐνθυμοῦμαι μοναχὰ καὶ τὸ κορμί μου τρέμει.
 Ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, 'στὰ θηλυκά μου ὄλα
 δεώρισα Κισλάραγα τὸν κύριον Μανσόλα.

Π. — Ἢμουν κι' ἐγὼ, βρε Φασουλῆ ;...

Φ. — Καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
 ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἤσουνα...

Π. — Πολὺ γιὰ τοῦτο χαίρω.

Φ. — Λοιπὸν ἄς ἐπανέλθωμεν...

Π. — Γιὰ τὸ θεὸ σταμάτα...

ἀκόμη ἐξακολουθεῖ ὡς τώρα ἡ παράτα ;

Φ. — Ἀκόμη ἐξακολουθοῦν ἡ λαμπαδηφορίαὶς,
 τὸ ξύλο, τὰ ποιήματα κι' ἡ ἄλλαις φλυαρίαὶς,
 ἢ τρακατροῦκες, ἢ φωτιαῖς, ἢ κίνησις, ἢ ζάλη,
 τὰ φῶτα τὰ ἠλεκτρικά, τὰ γεύματα κι' οἱ μπάλοι,
 καὶ τρῶνε πιά οἱ Δημάρχοι ἀξένοιστοι καὶ πίνουν
 κι' οὔτε τῆς λίσταις τοῦ Σουπέ ἀκόμη δὲν ἀφίνουν,
 ἀλλὰ τῆς βάζουν, Περικλῆ, 'στὴν τσέπη τους μὲ τρόπο,
 γιὰ νὰ τῆς δείξουν φαίνεται καὶ 'στὸ 'δικό τους τόπο.
 Κι' ἀπὸ τὰ τόσα γεύματα φοβοῦμαι μήπως σκάσουν
 καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος μὴ κακοστομαχιάσουν
 καὶ φύγουν μὲ κοψίματα πολλὰ καὶ ριπιτίδι...

Π. — Ἀληθινὰ ὁ Θεοδωρῆς πῶς πάει σὲ ταξίδι ;

Φ. — Θέρμη κακῆ τὸν ἐπιχαι καὶ φεύγει ν' ἀναρρώσῃ,
 ἀλλ' ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, γιὰ νὰ τὸν ἡμερώσῃ,
 καὶ νὰ τοῦ δείξῃ μέσα του πῶς φθόνος δὲν ὑπάρχει,
 τὸν Θεοδωράκη ἔκαμε μεγάλο Ταξίαρχη,
 καὶ ἴσως κι' εἰς τὰς ἐκλογὰς συνδυασμὸ νὰ κἀνῃ
 ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ, εἰς τοῦ Τσιγγροῦ τὸν μπάλο
 θὰ πάῃ κι' ὁ Διάδοχος ;...

Φ. — Γιὰ τοῦτο ἀμφιβάλω.

'Ἄλλ' ἂν ἀρχίσῃ, Περικλῆ, εἰδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τρέχῃ,
 χωρὶς ἀξιοπρέπειαν βασιλικὴν νὰ ἔχῃ,
 ἀπὸ κλεινὸς Διάδοχος θὰ γίνῃ σὰν κι' ἐμένα,
 ἢ, ὅπερ καὶ χειρότερον, θὰ γίνῃ σὰν κι' ἐσένα.

Π. — Σταμάτα πιά, παληόσκυλο, καὶ τέλος πλείον δῶσε,
 καὶ 'στὸ ραβδί μου 'γρήγορα τὰ πισινὰ σου στρῶσε.

